

Jacco Overeem (predikant en medewerker Kerk & Israël bij de dienstenorganisatie van de Protestantse Kerk in Nederland)

Bespreekbaar?

Lukt het ons om met een open blik de werkelijkheid tegemoet te treden en ook datgene te zien wat je liever niet waar zou hebben en wat niet past in de door jezelf ontwikkelde visie? In de praktijk blijkt dat nog niet eenvoudig te zijn. Om écht bereid te zijn in de schoenen van de ander te gaan staan. Om écht oog en oor te hebben voor elkaars verhaal. Dat speelt natuurlijk bij tal van onderwerpen in het maatschappelijk en kerkelijk leven, maar ook als het gaat om het perspectief op de Hamas-terreur van 7 oktober, de oorlog in Israël en Gaza en alle gevolgen daarvan, ook in onze eigen samenleving.

Tijdens gemeenteavonden en in gesprekken met predikanten in het land en met collega's binnen de dienstenorganisatie kwam het in de afgelopen maanden vaak aan de orde: Ligt je sympathie vooral bij een van beide partijen? Hoe is dat zo gekomen? Wat zijn voor jou de bronnen van informatie over de werkelijkheid? Vooral dat laatste blijkt vaak vergaande invloed op de beeldvorming te hebben.

Ik moet zeggen dat het vaak boeiende ontmoetingen oplevert, maar tegelijk baart het me wel zorgen dat christenen met tegenovergestelde meningen in de praktijk vaak verschillende kampen zijn geworden. Vaak spreken ze wel óver elkaar, maar vrijwel nooit mét elkaar. Dat is blijkbaar te moeilijk of leidt slechts tot teleurstelling.

Je zou wensen dat we juist in de kerk onderlinge verschillen en spanningen niet uit de weg gaan, maar benoemen en er bovenuit stijgen. Het heeft geen zin de ander steeds op te roepen tot andere gezichtspunten als je niet zelf de eerste bent om dat tenminste met overtuiging te proberen.

Wat als we eens het schrijven en bespreken van concrete gebeden als invalshoek nemen? Dat kan ons wellicht op een verrassende manier helpen het zwart-witdenken en tegenstellingen te overbruggen. «